

Maud Vanhauwaert – Ik ben overal niet meer. Tekst A (zonder uitleg)

Uit: *De Nieuwe Toneelbibliotheek* (Tekst #343, 2016)

[Dit is het begin van het toneelstuk [*Ik ben overal niet meer*](#) over een zoon die in een droomachtige wereld op zoek is naar iemand die heel belangrijk voor hem is.]

^

Een jongen. Een groot asfalten terrein.

In de verte het geraas van een autostrade.

Of van een zee. In de verte ook: een rokend huis.

jongen   hallo?

niemand   ..

jongen   is hier iemand?

niemand   ..

jongen   hallo? Hoort iemand mij?

niemand   ..

jongen   als je niet kan praten, geef dan een
teken

niemand   ..

jongen   als je de wind bent, waai dan eens

Het blijft windstil. In de rookwolk boven het huis tekent zich de vorm af van een ballerina. De ballerina danst zich los van het huis, zweeft naar de jongen toe en omhult hem.

jongen   dank u wel, mevrouw

rook ..

jongen bent u echt door vuur gemaakt?

rook ..

jongen mag ik u inademen?

rook ..

jongen u bent nog warm

De jongen inhaleert de hele ballerina.

^

De jongen loopt naar het geraas toe. Hij ziet de zee. De zee bestaat niet uit golven, maar uit ruggen van diep voorovergebogen mensen.

Ze hummen zacht.

jongen hallo!

Nu reichten de golven hun rug. Ze antwoorden als koor:

mensenzee the long black cloud is coming

down

jongen ik versta geen Engels

mensenzee the long-ong black-ack cloud-oud

is coming-ing down-own

jongen ..

mensenzee ..

jongen u zingt heel erg mooi

mensenzee ..

jongen echt waar,

ik vind dat u heel mooi zingt

De jongen wandelt de mensenzee in.

De mensen staan in rijen achter elkaar.

Ze maken plaats voor hem en strelen hem over de wang wanneer hij passeert. Alle mensen hebben het gezicht van zijn vader. Hoe verder de jongen de zee in loopt, hoe jonger de gezichten. Hoe meer ze lijken op dat van hem. De jongen begint te rennen. Dagenlang. Het blijft maar duren. Tot uiteindelijk de zon doorbreekt. De vaders drogen op.

De jongen staat op een droge zeebedding.